

ÅBENT SAMRÅD I INTEGRATIONSUDVALGET
Vedrørende samrådsspørgsmål A
Tirsdag den 15. januar 2008, kl. 15.15 -16.15

Astrid Krag (næstformand for Integrationsudvalget):

Så skal vi sige velkommen til ministeren til det åbne samråd vedrørende spørgsmål A, og samrådet er åbent, så jeg skal minde jer alle sammen om, at I skal trykke på knappen, ligesom jeg lige gjorde, så I tænder mikrofonen, så det hele kan blive lydoptaget. Og inden vi går helt i gang, så kan det være, at ministeren vil præsentere de embedsmænd, der er med?

Integrationsministeren (Birthe Rønn Hornbech):

Jeg har medbragt embedsmænd, nemlig departementschef Claes Nilas og kontorchef Frederik Gammeltoft og fuldmægtig Jan van Deurs. Skal jeg også præsentere dem, der sidder bagved? Ministersekretær Christian Lützen og pressemedarbejder Jesper Termansen. Det er jo altså, fordi det er et åbent samråd. Jeg kan såmænd sige, at min chauffør sidder her vist også et sted. Men det er jo et åbent samråd som sagt.

Udvalgsnæstformanden (Astrid Krag, SF):

Tak for det. Så kan vi gå over til den egentlige gennemførelse af det her samråd. Det er et spørgsmål stillet til integrationsministeren, der lyder som følgende: Hvad ønskede den danske regering at opnå med sine indstillinger til Domstolen i sagen om den hollandske statsborger R.N.G. Eind (C-291/05), og hvilke konsekvenser vil regeringen drage af, at Domstolen afviste argumenterne fra den danske regering, herunder om regeringen på den baggrund agter at ændre den danske praksis om danske statsborgeres adgang til familiesammenføring via EU-reglerne?

Og det er Morten Østergaard, der er spørger. Morten, vil du motivere spørgsmålet?

Morten Østergaard (RV):

Ja. Først og fremmest velkommen til ministeren i samrådet. Det er jo et nyt kapitel, vi skriver i en sag, som vi har kørt igennem nogen tid i udvalget her, som sådan set startede, også før jeg kom i Folketinget i 2004, da Danmark strammede sin fortolkning af EU-reglerne på familiesammenføring for at undtage visse grupper, og det er der så en klage over, der ligger ved EU-Kommissionen og venter.

Men i mellemtiden har regeringen så fortrudt nogle af sine stramninger, og det har man så ændret og oplyst til Kommissionen, men ikke oplyst til offentligheden, hvilket ombudsmanden på et tidspunkt fandt en lille smule uheldigt og rejste kritik af. Og der er så en løbende diskussion med Kommissionen om, hvorvidt den danske praksis, hvor man altså undtager bl.a. studerende og det, man kalder restgruppen, fra at kunne bruge EU-reglerne, er inden for EU-retten.

Det, der så er anledning til at skrive et kapitel mere, er, at den danske regering har valgt at intervenere ved en sag ved domstolen i et beslægtet spørgsmål, som handlede om denne her hollandske statsborger og en familiesammenføring med en datter.

Men det, der jo er interessant, og grunden til, at det er relevant her, er, at jeg går ud fra, at når regeringen vælger at blande sig – eller intervenere, som man jo kan – så har det jo selvfølgelig et formål, og det vi må konstatere, det var, at domstolen afviste det danske argument, og det, der så er spørgsmålet her, det er jo: Hvilke konsekvenser får det, at regeringen altså blev underkendt ved EF-Domstolen i forbindelse med den her domsafsigelse? Og betyder det, at man vil ændre på

praksis for de danske familiesammenføringsregler, så det igen bliver muligt at bruge EU-reglerne for de her grupper?

Udvalgsnæstformanden (Astrid Krag, SF):

Tak for det. Så vil jeg give ordet til ministeren, så hun kan svare.

Integrationsministeren (Birthe Rønn Hornbech):

Ja tak. Jeg kan sige, at der var i begrundelsen jo en del historieskrivning. Jeg agter at holde mig til samrådsspørgsmålet, og der er jo to dele, og der kan jeg sådan kort resumere med det samme: Hvorfor kommer et land med indstillinger i en sag ved EF-Domstolen? Det gør landet naturligvis, fordi man ønsker at påvirke en afgørelse og/eller fordi man ønsker at få afklaret nogle spørgsmål, som i forvejen er tvivlsomme, måske endda på grund af EF-Domstolens egne tidligere afgørelser. Det er jo den måde, at landene gør ved EF-Domstolen, det er helt normalt; man ville forsømme noget, hvis ikke man gjorde det. Og spørgsmålet, hvorvidt man agter at ændre noget, jamen det ligger jo klart, at EF-domme skal Danmark rette sig efter. Det er bare lige her til indledning. Så er spændingen måske allerede udløst. Det er måske synd, men sådan er det jo; det kan jo ikke være anderledes.

Når man nu nærmere teknisk skal til at snakke om den dom – lige for at det ikke løber helt sur i det, det har jeg i hvert fald selv været tilbøjelig til – så vil jeg lige starte med at sige, altså når vi snakker om hjemland, så er det altså der, hvor den arbejdstager, der vil have fri bevægelighed, kommer fra. Det er der, han stammer fra, det er der, han tager ud fra, og så rejser han videre til et værtsland, og så kommer han tilbage til sit hjemland. Det er jo så det, dommen drejer sig om.

Han er altså EU-borger. Ellers var der jo ingen grund til at tale om den fri bevægelighed i EU. Og det, det så drejer sig om, det er jo så familiesammenføring med tredjelandsborgere, hvorved altså forstås en borger, der netop ikke er statsborger i et EU-land. Og så, når vi nu skal have diskussionen, vil jeg også bede om, at vi hele tiden prøver at huske: Hvem er det, vi taler om? Er det hovedpersonen eller er det bipersonen? Og hvem er hovedpersonen, og hvem er bipersonen? Det kan der også nogle gange være lidt diskussion om. Det er vigtigt, at vi hele tiden ved, hvem vi snakker om – altså, snakker vi om EU-statsborgeren, eller snakker vi om den, der skal have familiesammenføring, som typisk vil være den, vi kalder ansøgeren.

Jeg vil også som indledning sige, hvad jeg allerede har antydnet, at det er klart, at Venstre er jo et EU-parti. Vi har stemt for den fri bevægelighed, vi er fortsat tilhængere af den fri bevægelighed, og vi er selvfølgelig tilhængere af et retssamfund også i europæisk sammenhæng, og derfor retter man selvfølgelig ind efter dommene, i det omfang man mener at det skal have indflydelse på den fortolkning, der er foretaget hos os. Men når det er sagt, så er det selvfølgelig også vigtigt at få sagt, at man netop i en sag som denne her skal være meget forsigtig med, at man ikke blander EU-reglerne sammen med familiesammenføringsreglerne. Og det er altså en afgørelse ved EF-Domstolen, og derfor taler den selvfølgelig om den fri bevægelighed. Og Domstolen er ikke uventet selvfølgelig helt på EF-reglernes side. Det er også derfor, den er der.

Det er jo sådan, at EU-reglerne under visse betingelser jo som bekendt giver ret til denne fri bevægelighed mellem EU-landene, det vil altså sige, at en EU-borger kan rejse ud og tage ophold i et andet EU-land, f.eks. for at tage arbejde; det er jo det, det handler om i dag.

Så er det jo sådan, at når en EU-borger rejser ud og altså benytter sig af den fri bevægelig inden for området, så har han ret til at tage sin familie med – altså ud af hjemlandet. Der er ikke altid fri adgang til at bosætte sig i et andet EU-land. Der kan være forskellige betingelser, der skal opfyldes, herunder at man er arbejdstager.

Det er også vigtigt at understrege, at EU-reglerne om fri bevægelighed ikke finder anvendelse på interne forhold. Altså, det nytter ikke noget, at man sidder her i Danmark og siger: Jeg bliver i Danmark – jeg tager måske til Jylland – og så vil jeg påberåbe mig EU-reglerne om den fri bevægelighed. Det kan man altså ikke. Her gælder de nationale regler, også med hensyn til familiesammenføring naturligvis.

Jeg vil så nævne nogle EU-domme. Jeg vil nævne, at EF-Domstolen i den såkaldte Singhdom fra 1992 har fastslået, at en EU-statsborger, der er taget til et andet EU-land for at arbejde, har ret til at tage sin udenlandske ægtefælle med tilbage til EU-statsborgerens hjemland på samme vilkår, som hvis han var rejst videre til et andet EU-land i stedet for at vende tilbage. Det er altså en dom fra 1992. Det betyder altså f.eks., at en dansk statsborger, der rejser til Tyskland for at arbejde og i Tyskland får ægtefællesammenføring med en tredjelandsborger, han kan så ved tilbagevenden til Danmark tage ægtefællen med på samme vilkår, som hvis han var rejst videre f.eks. til Frankrig.

Den dom, som vi så her taler om, det er jo så den Eindsag, hvor der altså også er en ... en anden ... vrøvl ... som drejer sig om, at en nederlandsk – og jeg skal sige, at jeg har fået besked på, at jeg skal sige nederlandsk, for ellers så bliver de vrede i Holland, så vi skal altså lære at sige Nederlandene – en nederlandsk borger rejser til Storbritannien i 2000, altså fra sit hjemland, for at arbejde. Mens han er i Storbritannien, så indrejser hans 11-årige datter, som har statsborgerskab i et tredjeland – en af de gamle hollandske oversøiske provinser – og hun får opholdstilladelse. Så rejser han tilbage året efter familiesammenføringen til hjemlandet med datteren, og hun søger så opholdstilladelse i Nederlandene. Hun får afslag på opholdstilladelsen, og begrundelsen er, at faderen ikke kommer hjem for at arbejde, han skal have kontanthjælp, og han søger ikke arbejde. Derfor mener de nederlandske myndigheder ikke, at han er omfattet af EU-reglerne, som handler om arbejdskraftens fri bevægelighed, for han søger ikke arbejde i Holland, han beder om offentlig hjælp.

Den sag er det så, vi intervenerer i, efter de sædvanlige EU-retlige regler. Og så er det, der bliver spurgt: Hvad er det så, at vi vil med det? Jamen der skal vi så tænke på en anden sag, fordi det her altså drejer sig om at få afklaret nogle problemer, der var tvivl om i forvejen, fordi vi selvfølgelig gerne vil dels vide, hvad EU-retten – EF-retten, dommene – er, hvad EU-retten er, for at kunne rette ind, men jo altså med vores politik heller ikke ønsker at gå længere. Det vil jeg godt gøre helt klart, og jeg beder om, at vi i diskussionen skelner mellem, hvad der er jura, og hvad der er politik.

Men der var altså i 2003 en EF-dom, den såkaldte Akrichsag, som omhandler en marokkansk mand, der opholder sig ulovligt i UK. Han gifter sig så dér med en britisk kvinde, og så tager hun til Irland for at arbejde. Altså hun udnytter sig fri bevægelighed og tager til Irland. Og senere flytter han så med, men han havde altså ikke opholdstilladelse i UK. Da de så har været der nogen tid, så flytter de tilbage til Storbritannien, og de siger rent ud, at de var flyttet til Irland alene med det formål, for at de kunne rejse tilbage igen efter EU-reglerne, og det vil nogle kalde en omgåelse. Og der siger EF-Domstolen, at det er uden betydning, om formålet med at tage arbejde i et andet EU-land reelt var at få ægtefællen til hjemlandet.

Man har så gransket den dom, og det, som man sådan ikke rigtig får klart svar på i den dom – dommere har det jo med at holde sig til det meget konkrete og ikke give svar på alt det, man gerne ville have svar på – og derfor er man altså i tvivl om, om den dom også siger noget om, hvorvidt den ægtefælle, som man ønsker familiesammenføring med, altså her marokkaneren, der ikke opholdt sig lovligt i UK, men som var sammen med ægtefællen i Irland, om det var en betingelse, at han skulle have opholdt sig lovligt i hendes hjemland, eller om det var tilstrækkeligt, at de havde opholdt sig lovligt sammen i Irland. Det kan man ikke klart se af dommen. Og det var så en af grundene til, at vi intervenerede i den sag, vi her taler om i dag, for at se, om vi kunne få det

afklaret, fordi så er der jo mulighed for at afgive et indlæg og bede domstolene om at tage stilling til det.

Det afgav vi så et indlæg om for altså at få lov at få at vide: Jamen det her med lovligt ophold, hvad kan der sættes af betingelser om det? Og så er det jo sådan, at man kan altså ikke bare spørge domstolene om hvad som helst; det skal hægtes op på en konkret sag, og derfor forsøger man altså i sine spørgsmål, som man kan kalde det, til Domstolen at hægte det op på denne her Eindsag. Og der fastslår EF-Domstolen så, at der ikke kan stilles et krav om, at tredjelandsstatsborgeren har haft lovligt ophold i EU-borgerens hjemland. Altså før udrejsen, altså England. Det var da selvfølgelig meget rart at få at vide; det kunne jo bare ikke bruges til så frygtelig meget, for det krav har vi jo alligevel ikke stillet i dansk ret. Så det var jo rart at få at vide, men vi kunne ikke rigtig bruge det til noget. Man kan konstatere, at her er dansk ret i overensstemmelse med EF-retten. Men altså, svar på det stillede spørgsmål fik vi jo ikke rigtig.

Så var der det andet: selve sagens indhold. Og der fremførte vi et indlæg ved Domstolen sammen med andre lande og støttede det nederlandske synspunkt om, at man ikke skal kunne påberåbe sig de særlige regler om familiesammenføring efter EU-reglerne, hvis EU-statsborgeren ved sin tilbagevenden, altså til hjemlandet, ikke skal udføre et arbejde. Det mener vi også var helt i tråd med den dom, jeg nævnte allerførst, nemlig om man kan få familiesammenføring ved tilbagevenden til sit eget land på samme vilkår, som hvis man i stedet var rejst videre til et andet EU-land – jeg brugte eksemplet fra Tyskland til Frankrig før. Her kunne man altså sige, at hvis den nederlandske mand i sagen i stedet var rejst fra Storbritannien til Frankrig og der ikke havde været udført et stykke arbejde, så ville han ikke have fået opholdstilladelse i Frankrig efter EU-reglerne.

Så vi støttede altså Nederlandene i, at de skulle have medhold. EF-Domstolen siger så, at en borger fra et land uden for EU – her altså datteren – har ret til familiesammenføring i den konkrete situation, selv om faderen ikke udfører reelt og faktisk arbejde ved sin tilbagevenden til Nederlandene. Altså, man siger: I den konkrete situation, der kan du godt komme hjem med din datter, selv om du ikke har arbejde.

Det, der jo givet ligger i det, er jo, at man siger: Jamen altså, hvis der skal være en mening med fri bevægelighed, så skal jeg også, når jeg sidder i mit hjemland, vide, at hvis jeg rejser ud og bruger min fri bevægelighed, så skal den ikke blive så hæmmet, så jeg ikke kan komme hjem igen og få min datter med. For det kan man jo godt anføre vil være at hæmme den fri bevægelighed. Så man kan sige, at Domstolen fastslår, at det altså også har noget at gøre med lysten ... at lysten til at rejse ud har noget at gøre med muligheden for at komme hjem. Sådan hører jeg dommen; jeg tror ikke, jeg kan læse det direkte.

Det er klart, at med den dom, så har juristerne sat sig sammen hos os og også sammen med Justitsministeriet og set på, hvad det her så betyder for dansk ret, for det er jo klart, at ligesom, hvis det havde været en højesteretsdom om noget andet, der vedrører offentlige myndigheder, så er det klart, at så skal man studere dommen nøje og se, om det giver anledning til praksisændring eller til lovændring. Og her giver det anledning til en praksisændring. Men det er klart, at det ikke er en generel ændring, der lægges op til. Det mener vi ikke at vi er forpligtet til, og politisk har vi ikke nogen ønsker i det. Vi fastholder, at reglerne om den fri bevægelighed altså er EU-regler, og de skal bruges til det, de er beregnet til, men de skal ikke sådan generelt i national ret kunne bruges som grundlag for en familiesammenføring.

Hvad betyder det? Ja det betyder så, at i den situation, hvor en dansk statsborger rejser ud og har haft arbejde i værtslandet eller været selvstændigt erhvervsdrivende, tjenesteydende, f.eks. i nabolandet Tyskland, når han så vender tilbage med sin udenlandske familie – børn under 21 år eller ægtefælle – så vil der for fremtiden kunne meddeles opholdstilladelse til familien, selv om den danske statsborger ikke udfører en økonomisk aktivitet i Danmark. Det er jo det, der følger af dommen. Med dommen taler vi altså om en, der er rejst ud for at tage arbejde, og der er altså

dermed ikke i dommen taget stilling til dem, der rejser ud for at opholde sig i udlandet for at leve af deres penge eller for at studere eller den slags. Derfor er det heller ikke noget, vi ændrer praksis hos os vedrørende de tilfælde, fordi de altså netop ikke er omfattet af dommen.

Jeg mener, at vi med den praksisændring har overholdt dommen og vores EU-retlige forpligtelser. Og det er klart, at det er vigtigt, at borgerne ved, hvordan vi fortolker det, og hvordan vores praksis er, og derfor bliver det også lagt ud på hjemmesiden, ligeså snart vi går herfra. Og det er klart, at vi som ren rutine i huset altid følger, hvad der kommer af EU-domme, lige fra det øjeblik de er under opsejling, og til det tidspunkt, hvor dommen er afsagt. Men der ligger altså også i det, jeg siger, at vi følger dommene – vi gør heller ikke mere. Det er selvfølgelig et politisk spørgsmål, og det kan vi godt diskutere, men regeringens politik ligger jo fast som senest fastslået med regeringsgrundlaget her for et par måneder siden.

Jeg tror ikke rigtig, at der er nogen sager – vi har ikke kendskab til, at vi har nogen sager liggende. Der er sikkert nogle, der vil spørge: Hvad så med de gamle sager? Jamen så må vi altså prøve at se på, hvad det så er for en situation. Det vil så typisk være den situation, at der sidder nogle i udlandet og har fået afslag på at komme hjem med familiesammenføring af en ægtefælle eller et barn, og så har man opgivet at komme hjem. Og så er det jo klart, at hvis de søger nu, så falder de ind under denne her EU-dom; så vil de kunne regne med en opholdstilladelse. Det fremgår af samrådspapiret, og det vil derfor også blive kommunikeret ud på hjemmesiden. Og jeg kan også sige med det samme, at da jeg jo lægger meget vægt på – hvad nogle af medlemmerne vil vide – folkeoplysning, har vores presseafdeling sammen med embedsmændene altså simpelthen også til pressen lavet en mere læs let-udgave i håbet om, at pressen skulle begynde at interessere sig for det saglige.

Så det er, hvad jeg har at sige om den sag.

Udvalgsnæstformanden (Astrid Krag, SF):

Tak til ministeren for besvarelsen. Nu er der så mulighed for udvalgsmedlemmerne. I kan stille yderligere spørgsmål – eller opfølgende spørgsmål – i relation til dette samrådspørgsmål. Der er allerede to, der har markeret, og Morten Østergaard får ordet som den første.

Morten Østergaard (RV):

Jeg vil gerne starte med at takke for besvarelsen. Det er måske ikke det mest folkelige samrådspørgsmål at debutere med, hverken for de medlemmer, der er nye, eller for ministeren. Men ikke desto mindre så vil jeg også gerne kvittere for, at man har taget dommen, som jeg sådan set er enig i læsningen af, til efterretning og dermed ændrer praksis og ikke mindst, at man kommunikerer det på hjemmesiden, for det er sådan set det, der har haltet ved tidligere ændringer: at man har glemt at oplyse offentligheden om det. Og det gør det jo lidt vanskeligt for de mennesker, der måtte være i udlandet og har lyst til at bruge reglerne, at anvende dem. Så det synes jeg i sig selv er godt og væsentligt.

Jeg skal lige spørge konkret ind til, hvori praksisændringen så består. Betyder det, at hvis man altså vender hjem, så er man fritaget for kravet om, at man ikke må have modtaget offentlig forsørgelse osv. for at få familiesammenføring? Altså, hvilke af de regler, vi har, finder så ikke anvendelse?

Så vil jeg gerne spørge på det mere principielle plan. For det første: Der blev henvist til denne her Akrichdom. Det, det handler om, det hele her, er jo, at vi i Danmark har nogle relativt særegne regler på familiesammenføringsområdet, som gør det attraktivt for folk, der ønsker familiesammenføring, at bruge EU-reglerne. Og det, denne her berømte Akrichdom jo faktisk sagde, det var, at i modsætning til den danske regerings opfattelse så sent som i sidste samling, så

må man gerne bruge EU-reglerne til at snyde uden om de nationale regler, hvis man ellers kan komme af sted med det.

Der vil jeg bare sige ... bare bede ministeren om at bekræfte, at det er det, sådan som reglerne er, fordi det står nemlig i modstrid til, hvad forgængeren sagde på spørgsmål 1235 i sidste samling, hvor man sagde, at man havde ændret reglerne for at imødegå omgåelse. Og det er jo sådan set ikke rigtig i overensstemmelse, og derfor synes jeg sådan set, når ministeren har den tilgang, at man skal holde sig i overensstemmelse med Domstolens praksis. Så må man sige, at der er altså noget at rydde op i.

Det gælder jo altså så i forhold til de grupper, der stadig er undtaget, nemlig studerende og så det, der bliver kaldt restgruppen. Og der må vi bare sige, at i hvert fald, for så vidt angår restgruppen, så har Kommissionen jo i hvert fald forholdt sig til det. Det gjorde de jo i et brev til Jyllands-Posten den 27. maj sidste år, hvor man oplyste, at det er Kommissionens opfattelse – og der citerer jeg – at »en unionsborger, som har opholdt sig i en anden medlemsstat som ikke-erhvervsaktiv, der har påvist at have tilstrækkelige indtægter og en omfattende sygeforsikring« er dækket af de her retsprincipper.

Det fører mig nemlig så frem til det helt centrale, som jeg gerne vil have en anerkendelse af, at det anbringende, som Danmark havde i forhold til den her sag, det er det, der i dommen er omtalt som punkt 42, og der vil jeg bare bede om en bekræftelse af, at jeg forstår korrekt, hvad det er, Domstolen siger til Danmark og de andre regeringer. Den lyder nemlig: »I modsætning til, hvad den nederlandske, den danske og den tyske regering har anført, er den omstændighed, at det ikke er muligt at påberåbe sig en sådan opholdsret efter national ret, irrelevant for anerkendelse af retten til indrejse og ophold for et sådant barn i dettes egenskab af familiemedlem til en fællesskabsarbejdstager i den medlemsstat, hvori denne arbejdstager er statsborger.«

Det er bare ret centralt, at vi så er enige om, at det, vi har fået at vide her fra Domstolen, er, at den nationale ret altså ikke har nogen betydning, fordi det jo fører over til, at den praksis, man ændrede, for at undgå, at man brugte Malmø- eller Flensborgmodellen, eller hvad man nu vil kalde den, den praksis, man gjorde, for at undtage visse grupper fra det, ikke er i tråd med, hvad det er, Domstolen siger, fordi man netop siger, at den nationale ret altså ikke kan bruges som et argument for at holde nogle fra at bruge deres fællesmarkedsrettigheder.

Integrationsministeren (Birthe Rønn Hornbech):

Tror du ikke, vi skal tage alle de spørgsmål med det samme?

Udvalgsnæstformanden (Astrid Krag, SF):

Du vil besvare med det samme? Du vil ikke tage et par stykker? Det var også et langs spørgsmål. Det får ministeren lov til så.

Integrationsministeren (Birthe Rønn Hornbech):

Jeg tror, det nærmest er af hensyn til medlemmet. Jeg kunne ikke lige høre, jeg synes, det forekom mig, at Morten Østergaard måske blandede Domstolen og Kommissionen sammen. Der vil jeg sige, at Kommissionen altså er en noget anden art retskilde end EF-Domstolen: den rangerer et andet sted, og jeg kan sige, at jeg har samme indstilling til retlig forpligtelse over for Kommissionen – højest – som den, Morten Østergaard har over for mine embedsmænds evne til at danne ret, hvis Morten Østergaard mener, at det ikke er i overensstemmelse med loven.

Altså jeg venter EF-Domme. Altså, hvis Kommissionen vil noget – ligesom borgerne – så må de anlægge sag, og så må vi have en dom. Det er klart, det ikke er en retskilde, hvad Jyllands-Posten skriver om, hvad Kommissionen måtte have af opfattelse. Så det indgår ikke i mit

samrådssvar i dag. Jeg mener heller ikke, det indgår i spørgsmålet. Men altså, det er mit svar: Jeg forholder mig til den dom, der er afsagt.

Så sagde Morten Østergaard: Jamen Akrichdommen siger, at man har lov til at snyde. Er jeg så enig i det? Nu brugte du ordet snyde. Nej, det er jeg selvfølgelig ikke enig i. Men, det, som domstolen siger, er, at hvis tingene i øvrigt måtte være i orden, ikke, så er hensigten irrelevant. Og det må vi selvfølgelig rette os efter. Men det kræver selvfølgelig, at tingene i øvrigt er i orden – der har været et reelt arbejde f.eks. – i værtslandet.

Så bliver der spurgt om studerende og restgruppen. Nu ved jeg ikke helt, på hvad lag det er Morten Østergaard tænker, for der er det altså igen, at vi skal være meget enige om, hvad det er, vi taler om. Taler vi om værtslandet, eller taler vi om, når de kommer hjem? Og altså, når de kommer hjem, så er der kun nævnt den situation i dommen, der hedder, at den pågældende er arbejdsløs og skal have understøttelse. Men vi har den opfattelse, at vi altså så selv – hvad vi efter ordlyden af dommen ikke er forpligtet til – medtager dem, der kommer hjem, efter at have haft et reelt arbejde i udlandet og vil studere eller vil leve af deres penge. Der siger vi, at der gælder dommen også.

Men hvis det drejer sig om, at de kommer hjem fra at have studeret, så gælder det ikke. Altså, det vi taler om, er alene den situation, der er, når de kommer hjem. Den udvider vi i forhold til dommens ordlyd til studerende og ja, jeg kom til at sige rentier, men jeg kan forstå, at det ikke er noget, unge mennesker kender, det begreb – men altså, folk, der lever af deres penge f.eks., ikke? Det udvider vi den til. Men altså under betingelse af, at de i værtslandet har brugt den fri bevægelighed til at arbejde eller være erhvervsdrivende.

Det havde du ikke regnet med, kan jeg se på dig? Nej, der slap jeg for nogle spørgsmål, hvad? Men må jeg godt lige have lov, for jeg tror ikke, jeg kan huske det – der var en ting, der blev nævnt i starten efter de venlige ord, men jeg kan sørme ikke huske, hvad det var. Skal vi spørge ham en gang til?

Udvalgsnæstformanden (Astrid Krag, SF):

Ja, eller du kan også finde det, Morten Østergaard? Så kan vi tage nogle andre spørgsmål i mellemtiden: Henrik Dam Kristensen.

Henrik Dam Kristensen (S):

Jeg vil starte med at takke ministeren for at gøre det, jeg oplever som et kompliceret emne, rimelig pædagogisk, og derfor glæder jeg mig også til at læse udskriften af det, for det er jo et åbent samråd, så kan vi jo gøre det – ellers kunne vi have bedt om talepapiret, selvfølgelig.

Har jeg misforstået det, minister, når det er, jeg nu siger, at det, jeg hørte, der blev sagt, det var, at det her, det betyder, at for fremtiden så vil der blive givet opholdstilladelse, hvis man søger tilbage for at arbejde? Der er mit spørgsmål så, om ministeren kan give nogen indikation af, hvad det betyder for de temmelig mange danskere, der lever i Sverige med en ægtefælle fra tredjeland, og som måske arbejder i Sverige. Hvis vedkommende så søger tilbage til Danmark, gælder den dom og den situation, som du har beskrevet her, også? Jeg spørger, fordi jeg simpelthen ikke ved det. Jeg kan jo se, at det jo er der, der ligger en stor grad af interesse i forhold til det.

Udvalgsnæstformanden (Astrid Krag, SF):

Vi tager lige et spørgsmål til. Martin Henriksen.

Martin Henriksen (DF):

Ja tak. Jeg vil høre, hvordan ministeren har det med, at EF-Domstolen blander sig i vores udlændingepolitik, og, som jeg hører det i hvert fald, svækker vores udlændingepolitik, og hvordan

det hænger sammen med, at regeringen vil have et udlændingeforbehold i stedet for et retsforbehold. Det kan godt være, det er lidt uden for det, som man oprindeligt spurgte ind til, men jeg synes alligevel, at man kommer til at tænke den tanke.

Og så: Hvad er et eventuelt udlændingeforbehold? Altså, hvis EF-Domstolen allerede i dag kan ændre dansk retspraksis, når vi har retsforbeholdet? Altså, det her er vel en svækkelse af dansk retspraksis, sådan forstår jeg det. Så hvordan har ministeren det med, at EU i dag kan svække den danske udlændingelov?

Udvalgsnæstformanden (Astrid Krag, SF):

Og ministeren må gerne svare.

Integrationsministeren (Birthe Rønn Hornbech):

Til Henrik Dam Kristensen: Du spørger ... nu ved du ikke, om du har forstået ministeren rigtigt. Nu spørger jeg, jeg ved ikke, om jeg har forstået dig rigtigt. Nu tager jeg alle eksemplerne.

Altså, det, du spørger om, sådan som jeg hører det, det er, om man kan vende tilbage fra Sverige for at arbejde og så få familiesammenføring. Og der er svaret, at det har man kunnet hele tiden. Altså, hvis man opfylder betingelserne efter EU-reglerne om arbejdskraftens fri bevægelighed og altså har udnyttet dem i Sverige og så vender tilbage og vil arbejde. Ja, det kan man, men sådan har det været hele tiden. Det, der er det nye, er, at det kan man også, hvis man ikke har arbejde – altså, vender tilbage og ikke har arbejde, vender tilbage for at studere. Det er det, der er det nye.

Altså, jeg kan godt høre, at I fuldstændig måber, og I tror, det vil vælte ind over grænsen. Det tror jeg ikke, fordi dokumentationen for betingelserne skal stadig være i orden. Det er jo et helt andet spørgsmål. Tingene bliver jo efterprøvet, og hvis ikke der er et reelt arbejde eller man ikke reelt er flyttet ... Altså, nu kommer jeg jo fra en anden erhvervsgrænse, hvor man godt har hørt om, at det, folk siger, ikke passer, ikke – de første 37 år af mit voksne liv, politiet, for dem der ikke måtte vide det. Så det er jo klart, de ting bliver jo efterprøvet. Det er bare en anden diskussion. Alt det, jeg har sagt i mit samrådsspørgsmål, forudsætter selvfølgelig, at reglerne er opfyldt og at vi er tilfredse med dokumentationen. Sådan er det jo. Så det nye er altså, at så kan de komme tilbage uden at have arbejde eller for at begynde at studere.

Så siger Martin Henriksen: Jamen, det er jo en ændring. Og Martin Henriksens opfattelse af EU og udlændingepolitikken er ganske anderledes end Henrik Dam Kristensens, og derfor har du fuldstændig ret set fra dit politiske synspunkt. Ja, vi må rette ind efter EF-dommen, og det vil sige, at vi kommer til at give et antal opholdstilladelser. Jeg tror altså ikke, det bliver voldsomt stort; jeg er ikke så nervøs, som du er. Men det korte af det lange er, at det er vi så nødt til. Og det har intet med forbeholdet at gøre.

Det er også derfor, jeg startede med – og det er tungt stof, så jeg gentager det – det er, fordi det her, det handler om en EF-dom, som tager stilling, ikke til vores nationale familiesammenførselsregler, men som tager stilling til EF-reglerne fra 1985. Hvad var det, vi kaldte det ... akten? – eller, hvad var det, vi kaldte det dengang? – den pakke dengang. Det var det, vi havde folkeafstemning om i Danmark, og flertallet tilsluttede sig. Det er det, vi taler om, så det har ikke noget som helst med forbeholdene at gøre; det har noget med EF-reglerne at gøre, og det er klart altså, at EF-Domstolen er på EF-reglernes side. Og jeg er ikke et øjeblik i tvivl om, at man har foretaget det der ræsonnement: Jamen hvad vil det sige at have fri bevægelighed? Jamen det er ikke nok, at man må rejse ud. Det har også noget at gøre med, at det ikke skal være for svært at komme hjem: altså, skal man efterlade en ægtfælle eller efterlade et barn, så er bevægeligheden ikke lige så fri, som vi i Domstolen kunne ønske os.

Udvalgsnæstformanden (Astrid Krag, SF):

Morten Østergaard.

Morten Østergaard (RV):

Ja, når jeg ikke kan lade være med at trække lidt på smilebåndet, så er det, fordi jeg har besøgt nogle af de her, som er mere eller mindre landsforvist på grund af deres kærlighedsforhold, og ved, at der jo er mange af dem, der kunne tænke sig at vende hjem og studere, fortsætte den uddannelse, de har været nødt til at afbryde, for at gøre det. Så derfor tror jeg, at vi må sige, at for dem er det da rigtig gode nyheder.

Det, jeg spurgte om, og som jeg så også selv er kommet i tanke om igen, det var, præcis hvilke dele af kravene man er undtaget fra: Er det alle familiesammenføringskravene, eller er der stadigvæk nogle betingelser, man skal opfylde, eller kan man helt uden sikkerhedsstillelse eller noget som helst rejse tilbage?

Og det andet, jeg så vil spørge om, det er: Den praksisændring, man nu har besluttet sig for som følge af dommen her, er der deri også taget stilling til den overvejelse, som man gjorde sig i september om at trække lidt i den anden retning i forhold til pensionister? Det er jo det, som vi tidligere har diskuteret, hvor man på et tidspunkt besluttede, at i EF-rettens forstand så er pensionister nok at sidestille med arbejdstagere, og derfor besluttede man sig for, at pensionister godt kunne bruge reglerne om fri bevægelighed. Men nu forstår jeg – også på Jyllands-Posten den 24. september 2007 ifølge Kim Lunding, som er afdelingschef hos jer, tror jeg, Integrationsministeriet ja – at man overvejer at sige, at jamen det gælder ikke, hvis man er pensionist, når man rejser ud. Det skal altså lidt ligesom her være, når man er arbejdstager. Og jeg har forståelse for, hvis ministeren ikke er forberedt på det, men det er kun, fordi når vi nu er i gang med at ændre praksis, så synes jeg jo ligeså godt, vi kan få fjernet en væsentlig usikkerhedsfaktor.

Ja, det var de to.

Integrationsministeren (Birthe Rønn Hornbech):

Jo, men som jeg sagde, at altså, når man rejser ud som pensionist, så kan det jo godt være, at man får svært ved at dokumentere, at man har haft reelt arbejde i det land, man er rejst ud til. Og det er derfor, jeg starter med at sige, at vi er hele tiden nødt til at huske: Hvad er det nu, vi snakker om? Snakker vi om, at man er hjemme og sidder og spekulerer på at rejse ud? Rejser man ud? Eller er man på vej hjem?

Den pensionist, der sidder derhjemme og spekulerer på at rejse ud og vil bruge EU-rettens regler om fri bevægelighed, han kan altså ikke bruge dem, hvis han rejser ud og er pensionist. Det er ikke, fordi han kommer hjem og er pensionist; det er, fordi han ikke har reelt arbejde, og jeg hører heller ikke, at Kim Lunding strider imod det. I øvrigt vil jeg stadigvæk sige, at avisen ikke er nogen retskilde. Men du er velkommen til lige at læse det op igen; jeg hørte ikke nogen modsigelse i det. Og du sagde også selv: Når man rejser ud. Men det har aldrig været sådan, og det bliver heller aldrig sådan i vores tid, at man kan rejse ud som pensionist og være ude som pensionist og komme hjem som pensionist og sige, at det er arbejdskraftens fri bevægelighed. Det har ikke et klap med arbejdskraftens fri bevægelighed at gøre. Men man kan være ude og være erhvervsaktiv og så komme hjem som pensionist. Men det er ikke på grund af dommen; det var noget, der lå inden.

Så blev der spurgt, også fra Morten Østergaard: altså, de andre betingelser. Jamen altså, i det øjeblik, man er i den situation, som dommen fortæller om, og man altså kan dokumentere, at man netop *har* benyttet reglerne om arbejdskraftens fri bevægelighed ved at have et arbejde ude, så kommer man hjem og får familiesammenføring efter EU-reglerne – altså har den familiesammenførte med. *[En dør smækker i og overdøver muligvis et par ord]*. Det er det, der ligger i det.

Udvalgsnæstformanden (Astrid Krag, SF):

Ja, Søren Krarup.

Søren Krarup (DF):

Ja, jeg vil stille et spørgsmål ud fra min uvidenhed, for jeg undrede mig over ministerens svar til Martin Henriksen. Ministeren siger jo i sit svar til Morten Østergaard, at det kun er EF-reglerne, det handler om i den dom, og EF-reglerne har ikke nogen betydning for Danmarks nationallovgivning. Men det er det, jeg ikke forstår, for jeg synes jo netop, at den EF-regel betyder, at vi er nødt til at tilsidesætte noget af vores nationallovgivning. Det er det, jeg vil spørge om. Man kan godt sige, det er kun EF-regler, men EF-reglerne griber jo altså ind og bestemmer vores nationallovgivning, så der er jo dog i hvert fald et sammenstød – som jo også, så vidt jeg kan høre, må betyde, at vores retsforbehold jo også mere eller mindre er ophævet. Det er det, jeg vil spørge om.

Udvalgsnæstformanden (Astrid Krag, SF):

Vi tager lige en spørger mere: Martin Henriksen.

Martin Henriksen (DF):

Det er så, hvad man kalder et personligt spørgsmål, hvordan ministeren har det med, at EF-Domstolen, som jeg forstår det, svækker den danske udlændingelov. Sådan forstår jeg det. Hvordan ministeren har det med det – om ministeren synes, det er godt, eller ministeren synes, det er skidt. Og så vil jeg høre, om ministeren har kendskab til andre sager, der er på vej igennem EU-systemet, og som vil svække dansk lovgivning på udlændingeområdet.

Udvalgsnæstformanden (Astrid Krag, SF):

Og ministeren.

Integrationsministeren (Birthe Rønn Hornbech):

For lige at starte med det sidste, så har Morten Østergaard nævnt, at Kommissionen havde en opfattelse af noget, og det ved jeg jo ikke, om det ender med en retssag mod Danmark eller hvad; men jeg kan jo bekræfte, at jeg også læser Jyllands-Posten. Men det har jeg ikke noget kendskab til, om det bliver. Det har jeg ikke fået noget besked fra Kommissionen om. Og jeg ved ikke, om der er andre – jeg har ikke hørt om andre retssager, vi kender til, der er på vej. Men det er jo en del af systemet i en retsstat og i et europæisk fællesskab, at der hele tiden vil komme domme, og de bliver jo studeret nøje i de ministerier, de vedrører. Derfor vil der jo formentlig også komme domme – jeg har allerede nævnt to andre ud over den, vi har samråd om. Der vil selvfølgelig hele tiden komme domme. Nogle vil give Danmark ret, hvor vi bliver befæstet i det, vi gør, og der kan komme nogle, der går den anden vej. Det er jo ikke til at vide; det kan kun fremtiden vise.

Så spørger jo så Søren Krarup: Jamen altså, nu siger jeg, at det er EU-ret, og det er ikke national ret. Jamen det er da rigtigt, at selvfølgelig influerer det på os. Jeg kommer jo og siger, at vi foretager en praksisændring, som vi efter EU-reglerne er nødt til. Og på den måde har det jo indflydelse på vores arbejde. Det kræver ikke en lovændring, men det betyder, at der er nogle afgørelser, hvis der skulle komme ansøgninger om det her, hvor vi må ændre, fordi nu er den gældende EF-ret altså ændret.

Og hvordan har jeg det med det, Martin Henriksen? Jamen jeg kan sige, at jeg stemte jo for pakken i 1985 på et tidspunkt, hvor jeg jo, i modsætning til dem, der sidder her fra Dansk Folkeparti og var begyndt at interessere sig for udlændingepolitik, faktisk allerede havde skrevet mine første artikler om familiesammenføring. Så det var jeg jo vel vidende om.

Udvalgsnæstformanden (Astrid Krag, SF):

Morten Østergaard.

Morten Østergaard (RV):

Ja, jeg tror lige, vi skal være helt sikre på, hvad det var; og jeg erkender, at det er i udkanten af samrådsspørgsmålet; derfor er jeg helt villig til at modtage skriftlige svar. Men altså: Det var jo sådan, at da man første gang strammede reglerne i 2004, da undtog man pensionister. Det fortrød man i 2006, hvor man oplyste Kommissionen – og det tager jeg igen fra svaret på spørgsmål 1235 med ministerens forgænger, og det var så i 2006, som siger, at »arbejdstagere og selvstændige erhvervsdrivende, men også pensionerede arbejdstagere og pensionerede selvstændige erhvervsdrivende bør kunne opnå ægtefællesammenføring i medfør af principperne i de to domme«.

Det vil altså sige, at der havde man pensionister med, og det, som så er overvejselsen, forstår man på Jyllands-Posten i september, er altså, at ministeriet overvejer at ændre, sådan at det kun er, hvis man er blevet pensionist, mens man er i udlandet, og ikke, hvis man var pensionist, da man rejste ud. Og hvis det, ministeren nu siger, er, at principperne er sådan, at man skal være arbejdstager, hvis man rejser ud, så er det en ændring – den tredje på tre år – af den praksis, man har haft. Derfor vil jeg bare høre, om det var sådan, jeg skulle forstå ministeren, at det altså ikke gælder for pensionister, der rejser ud, at de i medfør af EU-retten ifølge de to domme kan få en ægtefælle med hjem igen.

Udvalgsnæstformanden (Astrid Krag, SF):

Og så mens ministeren svarer, så må man gerne tegne sig på, hvis man har nogle spørgsmål. Ellers så bliver det sidste runde.

Integrationsministeren (Birthe Rønn Hornbech):

Jamen jeg mener ikke de her domme siger noget som helst om pensionister. Og det har jeg heller ikke nævnt før, da jeg blev spurgt. Men det, jeg forstår, som er praksis i ministeriet, som jeg har fået at vide – jeg har ikke selv haft behandlet nogen af de sager – det er, at den situation, som vi her har i dommen, nemlig at man er en del af arbejdskraftens bevægelighed ved at være arbejdstager i et andet land. Det har hele tiden gjort, at man kan rejse hjem med familiesammenføring, hvis man arbejder – det var det, Henrik Dam Kristensen spurgte om – og hvis man er pensionist. Det nye er, at den gruppe, der opfylder de samme betingelser, men kommer hjem som arbejdsløse, efter dommen har krav på det. Og det udvider vi så til studerende og dem, der kan leve af deres penge.

Det der med, at der skulle være sagt noget om, at man skal være erhvervsdrivende, når man rejser ud: Altså, den fri bevægelighed handler om, hvad man er, når man lander på værtslandets jord. Der skal man være en eller anden form for i beskæftigelse eller erhvervsdrivende.

Udvalgsnæstformanden (Astrid Krag, SF):

Morten Østergaard. Og det er så det sidste spørgsmål; der er ikke andre, der har markeret.

Morten Østergaard (RV):

Og det er så i givet fald ny praksis. Og det må vi så lige have afklaret og nok stille et spørgsmål, så vi lige får en anledning til at få det på skrift, fordi det altså hidtil været sådan, at man har haft også det – når man var pensionist, når man landede på værtslandets jord, var man også omfattet. For jeg mener, at det fremgik af andre dele af EF-retten, at man sidestillede pensionister og arbejdstagere.

Tilbage står altså så nu kun gruppen, som rejser ud som studerende eller rejser ud som restgruppe, og det var så der, hvor jeg henviste til, at det i hvert fald er Kommissionens opfattelse.

Jeg er helt klar over, at de har en helt anden status, men det er jo dog relevant for en regering. Det er jo dog sjovere at ændre sin lovgivning, så den kommer i overensstemmelse med EF-retten, inden man bliver slæbt for Domstolen, og det er jo så det, Kommissionen overvejer. Og det er bare derfor, jeg bringer til torvs, at nu man er i gang, hvorfor så ikke gøre det ordentligt – skabe nogle letforståelige regler og så en gang for alle rydde op i det morads, der har været skabt siden 2004?

Integrationsministeren (Birthe Rønn Hornbech):

Skal vi nu ikke være enige om, Morten Østergaard, at hvad Morten Østergaard kalder sjovt og ordentligt, det er jo alene politik? Og det har jo slet ikke noget at gøre med sjovt og ordentligt. Det, Morten Østergaard ønsker, er en anden udlændingepolitik end den, jeg ønsker. Det er helt i orden. Men jeg synes ikke, man skal bruge ordet sjovt eller ordentligt, for jeg har det nemlig smaddersjovt, kan jeg godt sige, i det her ministerium – også med en anden politik end Morten Østergaards.

Men altså, jeg vil bede om, når man stiller skriftlige spørgsmål – for at vi ikke skal komme til at virke for belærende – at man gør sig helt klart, hvem man taler om, når man spørger. Taler man om dem, der rejser ud? Taler man om dem, der er landet i værtslandet? Eller taler man om dem, der kommer tilbage fra værtslandet? Og hvad forudsætninger stiller man selv op, når man stiller sit spørgsmål? For ellers bliver vi nødt til at være enormt belærende og stille alle situationerne op, som jeg har forsøgt det i dag – det var jo også en test på, at jeg selv forstår det, kan man sige, med det her samråd i dag, ikke – det vil jeg gerne sige, at det har taget lang tid for at lyde sådan nogenlunde sikker i det her.

Men altså, jeg er næsten hundrede procent sikker på, at der aldrig er nogen hos os, der har sagt, at man kan rejse ud som pensionist, leve som pensionist, komme hjem som pensionist og være omfattet af reglerne om den fri bevægelighed. Det tør jeg næsten godt vædde på – men jeg vædder ikke med dem, der er svagere end mig selv.

Udvalgsnæstformanden (Astrid Krag, SF):

Jamen så vil jeg på vegne af udvalget gerne sige tak til ministeren for besvarelsen. Og vi vil meget gerne have dit talepapir oversendt.

Integrationsministeren (Birthe Rønn Hornbech):

Det får I.

Udvalgsnæstformanden (Astrid Krag, SF):

Hvis der er nogen udvalgsmedlemmer, der ønsker, der skal gøres yderligere, og skal have hjælp til det, så kan de henvende sig til sekretariatet – til Jette – så gør vi det skriftligt, som vi også aftalte inden.

(Slut kl. 16.12)